

plads inden for den givne ramme. Derfor bør der undtagelsesvis i selve loven gives en bestemmelse om, at der skal undervises i eet af sprogene tysk eller engelsk i alle fire klasser, og at alle elever skal deltage heri. Og selv om kravene ved optagelsesprøven sættes op, anser man et samlet ugentligt timetal gennem de fire år på 14 som det mindste. Ved udtrykkeligt at opføre faget blandt dem, hvori undervisningen tager sigte på lærergerning, mener man desuden at have skabt sikkerhed for, at det valgte fremmedsprog tages med i praktik- og metodikundervisningen. For de elever, der har forudsætning derfor, bør der endvidere gives adgang til en tilsvarende uddannelse i det andet fremmedsprog, der imidlertid må lægges uden for timeplanen af skematekniske grunde.

Løvrigt vil uddannelsen gennem de fire år kunne fastholdes som hidtil, og mindretallet anser den for et godt startgrundlag for lærere i den almindelige skole. At adskillige af dimittenderne skaffer sig et så godt udbytte, at de i nogle fag viser sig at kunne klare også undervisning i eksamensmellemskolen el. l., er evident og glædeligt. Men dette ændrer ikke den fireårige undervisnings karakter som uddannelsesfaktor for den alsidige gerning i folkeskolens eksamensfrie klasser, hvorimod flertalsforslaget med linjedelingen i alt for høj grad begunstiger eksamensskolen på den almindelige folkeskoles bekostning.

Man vil måske sige, at der jo så ikke sker noget nyt, og at hele kommissionen kunne have været sparet. Heri er mindretallet ikke egentlig uenigt. Sammenligner man den danske uddannelse af lærere til den almindelige skole med uddannelse af lærere til grundskolen og de eksamensfrie former efter 11—12-års alderen i andre lande, vil man opdage, at den fireårige ordning af 1930 i det hele vil kunne tåle sammenligningen. Kun i fremmede sprog står den tilbage, dog ikke for den engelske, hvor man af gode grunde ikke behøver at tage fremmede sprog med. I Holland, Belgien, Vesttyskland, ja selv Østrig finder man derimod 2—3 sprog på timeplanen med både mundtlige og skriftlige øvelser. Det er derfor et beskedent krav, mindretallet har rejst ovenfor med 14 timer til eet fremmedsprog, og det er i høj grad i kontakt med tiden.

Ligeledes kan lejligheden benyttes til indenfor rammen at foretage visse pædagogiske fornyelser. Det er således naturligt, at seminariernes karakter af læreanstalter, pædagogiske højskoler, eller hvad de nu skal kaldes, understreges ved, at pædagogik og praktisk skolegerning sættes øverst på planen og får et udvidet timetal. Det er ligeledes naturligt, at instruktionen i bibliotekskundskab underbygges ved praktiske øvelser i en læsestue, som derfor bør være et fast led i øvelsesskolens udstyr, og at der gives en indledende orientering i særundervisning af svagtbegavede børn af samme omfang som den, der gives på de af staten foranstaltede korte kursus i amterne.

Ud over disse fornyelser mener mindretallet ikke, at der er grund til at foretage ændringer i den fireårige uddannelse, der i 1930 blev etableret for lærere i den daværende folkeskole. Det nye er, at mindretallet foreslår en rationel ordning af uddannelsen til at varetage lærergerningen på de områder, hvormed folkeskolens begreb blev udvidet ved loven af 1937 — uden at der sker indgreb i det fremskridt, der opnåedes for uddannelsen af lærere til den almindelige eksamensfrie skole i 1930.

Når der i 1937 skete en væsentlig udvidelse af det felt, som den daværende læreruddannelse tog sigte på, er det naturligt og logisk, at samfundet i almindelighed og lærerstanden i særdeleshed måtte stille krav om en tilsvarende forøgelse af uddannelsen i stedet for at indarbejde en specialuddannelse sigtende på eksamensskolen eller de nye manuelle fag på bekostning af den alsidige uddannelse til lærer i den almindelige skole. Løsningen